

fotó: Fallus Kriszta

Magányos emberek tanmeséje

Az Ádám almái *nagy siker volt a mozikban.* László Zsolt és Pál András, a Radnóti Színház előadásának főszereplői is többször látták. Megfogta őket a magányos emberek története, miközben – saját bevallásuk szerint – hülyére röhögtek magukat.

A film rendezője egyszer úgy fogalmazott, hogy a tanmesék sokkal érdekesebbek, mint a valós történetek. Ez mennyiben igaz az Ádám almáira?

LZS: Ez a rendező részéről szerintem egy *bon mot*, mert az élet olyan történeteket produkál, amire az ember nem is gondol. Akár két-három másik film is benne rejlik Khalid, Gunnar és az orvos történetében...

PA: ...vagy akár a közönség tagjainak az előtörténetében, az, ahogyan találkoztak. Adam és Ivan tipizáltak, ezért tanmesé alatt Jób-történetére gondolhatott a rendező.

LZS: Szerintem ő az egészet egy tanmesének fogja fel, mert semmi nem reális. A kis történetek önmagukban is megállnak, az egészet nézve pedig hihetetlenül dússá teszik.

Provokatív ez a történet, a gyülekezet csak a felszínen vicces, a valóságról tudomást alig vevő, az elől menekülő karaktereivel, ahol bizzar és valószínűleg politikailag inkorrekt módon sokáig egy neonáci tűnik a legnormálisabbnak, ahol az antihősből lesz hős?

LZS: Provokatívnak nem mondanám. Azért szeretem a skandináv filmeket, mert nem lehet semmilyen dobozkába beletenni őket. Különleges emberekről van szó, akiket véletlenül sodort össze a szél húsz négyzetméterre. Fölmutat a világból egy darabot, és mint minden jó mű, nem válaszokat ad, hanem kérdéseket vet fel.

PA: Nekem ezekről a kérdésekről inkább a purgatóriumi világ jut eszembe, amikor nem tudjuk, utána ki hova kerül. Első olvasatra valóban sztereotip figurákat

látunk, és aztán egy pillanat alatt, amikor látod, mi van mögöttük, teljesen megdőlnek ezek a sztereotípiák. Ezt nagyon bírom benne.

Milyen ember Adam, és milyen ember Ivan?

LZS, PA: Nem tudjuk... még!

Mindenesetre nagyon más elveket vallanak. De mi az a pont, ahol meglátják egymásban önmagukat, és valódi érdeklődés ébred fel bennük a másik iránt?

LZS: Amikor az életben találkozom valakivel, vagy jön egy flash, összehangolódnak az első pillanatban, és elindul egy közös rezgés. Számomra az a csodálatos Adam és Ivan kapcsolatában, ahogyan megküzdének ezért, ahogyan folyamatosan csiszolódnak. Ivan az elején empatikusabb, de nem tudni, ez a szakmájából vagy a személyiségéből fakad, őszinte vagy csak a látszat, mert ez a történet az önmagunknak kitalált hazugságokról vagy vélt igazságokról is szól.

PA: ...és azokról a kérdésekről is, hogy hol a határ, meddig határoznak meg bennünket a traumák, a körülmények tesznek-e minket valamilyenre, és honnantól vállaljuk a felelősséget azért, hogy mi rontottuk el. Máshonnan indul Adam is, Ivan is. Adam egy látszólag józanabb helyről, miközben semmi nem támasztja alá azt, hogy a vállalt outsidersége, a jótól való elidegenedése helytálló.